

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται :

Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1899 ἕως 15 Μαρτίου 1900. Ὁσέλουν δὲ οἱ ἐπιθυμῶντες νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ νὰ προσποστειλῶσι καὶ τὴν συνοδουμένην αὐτῶν.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶναι τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον· τὸ ὁποῖον ἀπὸ ὀκταετίας συνηγορεῖ περὶ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπασμένων Ἡπειρωτῶν.

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

19 Δεκεμβρίου 1899

Ἡ ἀσφάλεια ἐντὸς τῆς πόλεως. — Ἐπέτειος τοῦ ὁγμάτος τοῦ Τούρου. — Ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ πληθους. — Ἡ ἐπέτειος τοῦ Σουλτάνου. — Ὁ χορὸς τῆς διοικήσεως. — Ἡ ἐκλογή τῶν ἀπορρυθμιζομένων ἐπιτροπῶν. — Δημογεροντία Ζαγορίου. — Ὁ καιρὸς τῶν. — Τιμὴ τροφίμων. — Ὁ Μητροπολίτης Πρεβέζης.

Ἡ παρελθούσα ἐβδομάς δὲν ὁμοιάζει κατ' οὐδὲν τὴν πρὸ αὐτῆς ἀπαισίαν καὶ μελανὴν ἐκείνην ἐβδομάδα, καθ' ἣν φόνοι καὶ κλοπαὶ διεπράχθησαν. Διότι, ἴσως εἶνε γνωστὸν, ὅτι τὰ πρὸς προφύλαξιν τῶν κατοίκων στοιχεῖα, οἱ ἄνδρες τῆς Κυβερνήσεως εἶχον μεταβιῇ εἰς κακοποιὰ καὶ τρομοφόρα ὄντα, καθ' ὅτι εἰσῆλθον εἰς δύο οἰκίας διαρρηξάντες τὰς θύρας καὶ ἐπιτείνοντας κατὰ τῶν ἀμεριμνῶς κοιμωμένων οἰκοκυραίων οὗς ἐβίαζον ζητοῦντες χρήματα καὶ ἄλλα τιμαλῆ. Ἡ μία τῶν οἰκιῶν εἶνε Τουρκικὴ ἡ δὲ ἄλλη Ἑλληνικὴ. Καὶ εἰς ἀμφοτέρας τὰς οἰαγενείας ἐπλήγησαν διὰ δικῶν σπαθῶν τὰ περισσότερα τῶν μελῶν αὐτῶν. Οἱ παθόντες εὐτυχῶς ἤρχισαν νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναρώσεως. Τὰ κακούργα αὐτὰ τέρατα συνεληφθῶσαν ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, ἀλλ' ὡς πάντες εἰς πιστεύουσι, δὲν θὰ τιμωρηθῶσιν, ἀν καὶ διεδοθῇ, ὅτι θὰ λάβωσιν ὡς τίμημα τοῦ κόπου τῶν τῶν δι' ἀγρόνης θάνατον ἐν μέσῳ τοῦ «παζαρίου» πρὸς φόβῳ τῶν λοιπῶν ὁμοιοτεχνῶν. Πλὴν τούτων τῶν δύο κακούργημάτων καὶ ἄλλαι ἐπιθέσεις ἐγένοντο κατ' ἐκείνην τὴν ἐβδομάδα εἰς τὰς ἀποκέντρους μάλιστα ὁδοὺς τῆς πόλεως πρὸς ἀπογύμνωσιν τῶν διερχομένων. Ταῦτα πάντα ἐν μέσῳ τῆς πόλεως, ἥτις γεμει ἀστυνόμων καὶ χωροφυλάκων καὶ περιπολιῶν, αἵτινες ἠδύνησαν μετὰ τὸ πρῶτον δυστύχημα.

Εἰς τὰς 6 πρὸς τὸν ὁρίζοντα τὴν Δευτέραν ἐτελείτο ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Νικολάου δοξολογία ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν. Ἀπὸ πρῶτης ὁ ἐπίσκοπος Περιστερᾶς κ. Μελέτιος καταλαμβάνει τὸν Δεσποτικὸν θρόνον. Μετ' ἡμίσειαν ὦραν ἔργεται ἡ Α. Ε. ὁ Χριστὸς Πάσας μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Βαλῆ. Μετ' οὐ πολὺ καταλαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ ἐνταῦθα Ρώσσοις Πρόξενος μετὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ καὶ τοῦ Γραμματέως, τοῦ κ. Δ. Λαζαρίδου μετ' αὐτοὺς φθάνουσι καὶ οἱ λοιποὶ πρόξενοι ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον. Πάντες δὲ οἱ πιστοὶ οἱ ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ παρόντες ἐπέθεσαν τὰ βλέμματά των ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς ἐνδεδυμένου Ἑλλήνος πρόξενου καθ' ἅπασαν τὴν διάρκειαν τῆς θείας λειτουργίας, ὥστε ἅλλα ἐσκέπτοντο καὶ ἄλλα ἐπόθουν. Εἶχεν δὲ ἡ Ἐκκλησία πληρωθῇ πιστῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου πλεῖστοι ἴσταντο ἐκτὸς αὐτῆς ἐν τῷ νάρθηκι καὶ τῇ αὐλῇ, ὅπου διεκρίνοντο

καὶ Ἑβραῖοι καὶ Μωαμεθανοί. Ὑπὸ συγκινήσεως δὲ μεγάλῃς κατελήφθησαν πάντες οἱ Ἕλληνες τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἡ Α. Σ. ὁ Μελέτιος ἤρξατο τῆς προσφωνήσεώς του καὶ ἐπρόφερε τὸ ὄνομα Νικολάου, διότι κατὰ φρενα καὶ θυμὸν εἶχον καὶ τὸ τοῦ βασιλόπαιδός μας ὄνομα τοῦ Νικολάου. Πάντες ἠλεκτρίσθησαν καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀντήχησεν καὶ ὁ λόγος τοῦ Σ. Περιστερᾶς διεκόπη ἀπὸ τὰ «ζήτω» τοῦ ἐνθουσιασθέντος καὶ εὐρόντος κατάλληλου καιρὸν λαοῦ, ὅστις διὰ λόγον, ὃν εἶπομεν, ἐκ τῆς καρδίας του καὶ οὐχὶ τῶν χειλέων, ἔτινα διψῶσιν ἐλευθερίας ἐξηττωραῦγάς τελῶν πανήγυριν. Μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς δοξολογίας ἅπαντα τὰ ἐξέχοντα πρόσωπα, αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ οἱ πρόξενοι ἐπισκέφθησαν τὴν Α. Ε. τὸν τῆς Ρωσσίας πρόξενον.

Ταῦτα ἐγένοντο τὴν Δευτέραν τὴν δὲ Τρίτην ὅποτε οἱ Ὀθωμανοὶ ἐορτάζουσι τὰ γενέθλια τοῦ Σουλτάνου ἐτελέσθη δοξολογία ἐν τῷ ναῷ τῆς Μητροπόλεως χοροστατοῦντος καὶ αὐθις τοῦ Σ. Περιστερᾶς Μελετίου, καθ' ὅτι τοῦ Σ. Μητροπολίτου ἀσθενῶν οἰκουρεῖ πρὸ ἡμερῶν. Ἀντιπρόσωποι δὲ τοῦ Βαλῆ παρῆσαν ἡ Α. Ε. ὁ ὁ Χριστὸς Πάσας καὶ οἱ κ. κ. Δόνος καὶ Βλαχλίου· ἐπίσης παρίσταντο καὶ οἱ πρόξενοι καὶ πολλοὶ ἄλλοι αὐλοκόλακες. Ὡδηγήθησαν δὲ καὶ οἱ Μαθηταὶ τῆς Ζωσιμαίας Σχολῆς ἐν τάξει προπορευομένων τῶν καθηγητῶν των. Τὴν Τὴν δὲ ἑσπέραν τῆς Τρίτης ὁ Βαλῆς εἶδε χορὸν εἰς τὰ Στραταρχεῖον, ὡς καταλληλότερον μέρος, προσκεκλημένοι ἦσαν πολλοὶ τῶν πλουσίων, τὰ δὲ προσκεκλητῆρια διανεμήθησαν πρὸ δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν. Ἐν τῷ χορῷ διεκρίνοντο οἱ Ἕλληνες ὡς πρὸς πάντα καὶ τὸ ὕψικόν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὀλίγων Ὀθωμανῶν καὶ τῶν ἐπὶ ὀλιγοτέρων Ἑβραίων. Τὴν ἑσπέραν ταύτην ἅπαντα τὰ Τζαμιά ἦσαν φανοστόλιστα ὡς καὶ αἱ οἰκίαι τῶν Τούρκων καὶ πλεῖστα καταστήματα. Τὸ Βλαχικὸν σχολεῖον διεκρίνετο καὶ σημαῖαν τῆς ἡμισελήνου ἔφερε καὶ πλεῖστους ἐρυθροὺς φανούς ἤναψεν.

Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἀρκετὸν ψῆχος καὶ οἱ κάτοικοι ἦσαν κρύοι καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τὴν νύκτα δὲν ἐξῆλθον πολλοί, ὡς τοῦτο ἐγένετο ἄλλοτε.

Πλὴν τούτων ἀπὸ τῶρα ἤρξαντο καὶ αἱ ἐνέργειαι διὰ τὰς ἐφορευτικὰς ἐκλογὰς τῶν σχολείων καὶ τῶν ἄλλων φιланθρωπικῶν καταστημάτων. Ἀργότερα ὅποτε καὶ καλλίτερον θὰ διακριθῶσιν οἱ μερίδες καὶ αἱ ὑπὲρ καὶ κατὰ ἐνέργειαι θὰ αὐξηθῶσι θὰ γνωστοποιήσωμεν τοῦτο διὰ τῆς φιλοτάτης χρυσαλίδος τῆς Ἡπείρου μας «τῆς Φωνῆς».

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα διέτρεξεν ἐγκύκλιος τοῦ Σ. Μητροπολίτου ἅπαν τὸ Ζαγόριον, ἥτις προσεκάλει τοὺς κατοίκους πρὸς ἐκλογὴν τῆς νέας Δημογεροντίας. Πρὸς τὸ παρὸν δὲ δύο μερίδες ὑπάρχουσιν ἡ τοῦ κ. Γ. Πολυχρονιάδου καὶ ἡ τῶν κ. κ. Γεωργιτσαίων. Καὶ τούτων τὰ ἀποτελέσματα θὰ γίνωσιν εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ ἐνδιαφερομένους Ἡπειρώτας γνωστὰ καὶ πάλιν διὰ τῆς «Φωνῆς».

Ὁ καιρὸς εἶνε λίαν ψυχρὸς, τὴν Πέμπτην τὴν παρελθούσαν, ἐπιπτε χιὼν καὶ σφοδρὸς ἔπνεεν ἄνεμος.

Τὰ ἀρνία ἐφέτος εἶνε εἰς εὐτυχίαν καὶ ἤρξαντο νὰ σφάζωνται εἰς τὴν ἀγορὰν ἐν σχετικῇ εὐθηνίᾳ. Ὁ δὲ ἄρτος εἶνε εἰς τὴν μέσσην τιμὴν. Μόνον τὰ πετρέλαια εἶχον φθάσει 1)2 λίραν

οἱ δύο τενεκεδες, ἀλλὰ τώρα κατεβιβάσθη ἡ τιμὴ μέχρι 40 γροσίων.

Ἡ ἀγορὰ ἤρξατο ὀλίγον νὰ κινηται. Τὸ δὲ σπουδαιότερον ὅτι ἡ χιὼν, ἡ εὐεργετικὴ πέπλος κατέλαβε τὸ Ζαγόριον καὶ τὰ ἄλλα χωρία καὶ ἐξεβάλε τοὺς τε ληστὰς καὶ τοὺς στρατιώτας, τοὺς ἐπισήμους τοὺτους ληστὰς.

— Ἀνῆγγέλθη ἐκ Πρεβέζης ὅτι ἔφθασεν αὐτόθι καὶ ἐγένετο δεκτὸς μετὰ τῶν προσηκουσῶν τιμῶν ὁ νέος μητροπολίτης κ. Κοσμάς, ὅστις ἐξεφώνησεν ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ παραινετικὸν λόγον πρὸς τὸ συρρεῦσαν πλῆθος. Ἡ ἐπαρχία Πρεβέζης ἀπὸ ἐτῶν εὐρίσκειται εἰς ἐκρυθμὸν κατάστασιν καὶ διὰ τοῦτο πάντες εὐχονται ὅπως ὁ νέος μητροπολίτης ποιμάνῃ αὐτὴν μετὰ δεξιότητος καὶ προσπάθης νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἐπιτοπιῶν κομματικῶν μερίδων, ὧν ἑκάτερα θὰ προσπαθῶσι νὰ ἀποκτήσῃ τὴν φιλιάν του.

ΕΞ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ

4 Δεκεμβρίου 1899

Ἡ Α. Σεβασμιότης ὁ ἅγιος Δρυϊνουπόλεως κ. Λουκάς, τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐξῆλθε εἰς περιοδείαν εἰς τὰ μέρη τῆς Πωγωνιανῆς· ἀλλὰ πρὸ τοῦ νὰ ἐξέλθῃ ἐδιώρισεν ἐν Ἀργυροκάστρῳ ἄνευ τῆς συνεννοήσεως ὅλου τοῦ τμήματος. Μητροπολιτικὴν Δημογεροντίαν, σκοπὸν ἔχουσαν νὰ ἐξετάξῃ πάντα τὰ ἐκκλησιαστικά καὶ ἐκπαιδευτικά τῆς ἐπαρχίας ζητήματα. Μιθὼν δὲ τοῦτο τὸ τμήμα τοῦ Δελβίνου, διεμαρτυρήθη, δι' ἀναφορὰς του, ὅτι ἡ Δημογεροντία αὕτη, δὲν εἶνε δεκτὴ ἐν ὅσῳ δὲν θὰ διορισθῇ ὁμοία καὶ ἐν Δελβίνῳ. Θὰ συνέλθωσιν ἐν Δελβίνῳ πάντες οἱ τῶν χωρίων τοῦ Δελβίνου πληρεξούσιοι, καὶ ἐκεῖσε θὰ συσχεθῶσι περὶ τοῦτου καὶ θ' ἀποφασίσωσι νὰ ἀποστείλωσιν εἰς Ἀργυροκάστρον γενικὸν πληρεξούσιον. Ἐνεκα τούτων τὰ Μητροπολιτικά μας δὲν φαίνονται τόσον εὐάρεστα καὶ εὐχόμεθα ὅπως ὁ ὕψιστος Θεὸς εἰρηνεύσῃ οὐ μόνον τὰ Μητροπολιτικά ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ Μοναστηριακά ζητήματα, ὧν τὰ εἰσοδήματα ἄλλοτε ἦσαν τακτικοὶ τῶν σχολείων μας πόροι, καὶ σήμερον τὰ τρώγει ὁ μὲν καὶ ὁ δὲ δίχως λογαριασμὸν, τὰ παράπονα τῶν χωρίων εἶνε γνωστὰ εἰς τὰς Μητροπόλεις, ἀκόμη καὶ εἰς αὐτὰ τὰ Πατριαρχεῖα ἐγνωσθῶσιν τὰ παράπονα τῶν κατοίκων τῶν δικαιοῦχων χωρίων. Ἀνεξαιρέτως ὁ Σεβασμιώτατος ἅγιος Δρυϊνουπόλεως νὰ ἐρευνήσῃ ὅλον τὸν Μοναστηριῶν καὶ ἐκκλησιῶν τοῦς λογαριασμούς, νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοῦς ἐπιστάτας καὶ ἐπιτρόπους λογαριασμούς καὶ κτηματολόγια, νὰ ζητήσῃ ἐκείνους, αἵτινες οφείλουν εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ κατακρατοῦν καὶ τὰ βακουφικά κτήματα, ὅλα αὐτὰ νὰ εἰσπραθῶσιν, ἄλλως καὶ δὲν τεθῶσιν ὅλα αὐτὰ εἰς ἐνέργειαν. ἔστω βέβαιος ὅτι καὶ τὰ σχολεῖα θὰ κλεισθῶσιν· εἴθε ἡ Α. Σεβασμιότης νὰ διορθώσῃ αὐτὰ.

Οἰοῦμαι δὲ ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῆς «Φωνῆς» τῆς Ἡπείρου ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον λαμβάνει τὸ φύλλον παρακαλεῖται νὰ εἰδοποιῇ δι' ἐνὸς δελταρίου. Ὁ δὲ λαμβάνων τὸ φύλλον ἄλλου ὅστις προηγουμένως εἶχε τὸ αὐτὸ κατὰστημα καὶ δὲν τὸ ἐπιστρέψῃ, ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς συνδρομῆς καὶ ἔστω τοῦτο εἰς γνῶσιν τῶν ὀλίγων ἀνακαταζήτων.

το κάταφο του γκαρού σεντόνι. Νέκρα και
θουακάρο σ' όλην την πόλη... Οί δρομοί έρη-
μοί... Άλγιστη είχουν νεκρόπολη! Κάθε σπίτι
και μεγάλος τάφος, και κάθε καπνοδόχος που
απόλαυε καπνό τον άνθρωπο, πηδός θάνατου,
έναντιο θυιατήριό Μονάδα, που και πού ακού-
ονταν ή θραγγή και λυπητερή σωνή του σκαλε-
πότη που φώναζε: «καλέππ!... καλέππ!...»
Τάν πώς άκούεται στο τρισκόαθο της νυχτας ή
ελαφρά σωνή του Γκιώνη που φώναζε:
«γκιων! γκιων!», και μου αείθονταν πάλι ή
σωνή εκείνη του σκαλεπότη: καλέπ-επ-επ-
επ...» ήσαν τό ψυχαγωγία μου τό χαροτά-
σμα της πόλης, που δε μπορούσε να βροστά-
ή θραυγιστούν, και λανθόεργε γι' να ξεφυ-
γή, να πεθάνει ν' άναστήσει.

Σ' ήλιο, άκούω κοφένες πατημασιές γκαρούπ-
γαρούπ-γαρούπ!... Έτσι άκούονται ύστες
τόπια, είνε χιονισμένοι. Άσφαιρέματα καλά. Οι
πατημασιές ακούονται δυνατοτάτα. Χωρίς άλ-
λο, κάποιος έρχονταν σ'ό σπήτι μου. Σταμάτη-
αν στη θύρα μου και τέ-τό σταμάτημα, ά-
κουσα ένα δυνατό «ταχ-ταχ-ταχ-ταχ!» Πρα-
γινεύτηκα. Δέν περίμενα νά μωρή κανέναν τόσο
δυνατά. Έίπα μέσα μου, ότι κάποιος θα γύ-
ρευε τό πιατό μου, κάθονταν πλάι στο σπι-
τι μου, κι έκανε λάθος, και χτύπησε τή αλημ-
νη οξόθυρα, αντίε του γκαρού. «Όσοι έβω άρ-
τούς ν' άκούω τό πώς παλύνω ν' άνοίξω, τόσο
οξόθυρα βροντοσώ δυνατοτέρα ταχ-ταχ-
ταχ-ταχ!!! μέ βιάσιση, μ' άγανάχτηση, μέ βλα-
στηρία. Έτρεξα ν' άνοίξω μέ τό θυμό στη

μύτη, κι' ἤμουν ἑτοιμος νὰ ψάλλω τὸν ἀναβαλ-
λόμενο ἐκείνου, ποὺ ἔρχονταν στὰ καλά καθού-
μενα νὰ μοῦ γαλάση τὴν ἡσυχία, νὰ με βγάλλῃ
ἀπὸ τὸ δαυλὶ μου. Ἀνοίγοντας τὴ θύρα βρέθη-
κα πρόσωπὸ μὲ πρόσωπο μὲ τὸν Κώστα τὸν πε-
ρετὴ τοῦ Τρίγγα καὶ ποὶν λάβει τὸν καιρὸ ἐκεῖ-
νος νὰ μοῦ πῇ τὸ σκοπὸ τοῦ ὁδοῦ, τὸν πρόλαβα
ἐγὼ λέγοντας:

— Πῶς κι' ἐδῶ; Μὴν τύχη κι' ἀρρώστησε
τ' ἀφεντικὸ σου;

— Ὁχι (μοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος) εἶνε καλά,
καὶ μοῦ εἶπε νὰ τοιμαστῇς γιὰ τὸ κυνήγι καὶ
σὲ μιά ὥρα νὰ βρεθῇς στὸ σταθμὸ τοῦ σιδηρο-
δρόμου. Θὰ πᾶτε στὰ Χασία. Εἶνε καὶ ἄλλοι
μαζύ.

— Ποιοὶ ἄλλοι εἶνε; (τοῦ εἶπα)

— Εἶνε, (μοῦ εἶπε) ὁ Τσιῶνος, ὁ Κοντός,
ὁ Καστάνος, ὁ Γιατρός καὶ ὁ Βασιλάκης.

Τὴ στιγμή ποῦ μοῦ μιλοῦσε τὸ στόμα τοῦ
ὁμοιάζε μὲ θύρα ἀναμμένου φούρνου, ποῦ κα-
πνίζει σὰν ἀσέσταριά. Τόσος ἀχνὸς πολὺς ἐβ-
γαινε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ!

Ἄμα εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Κώστας, ἔστρεψε
γιὰ νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἐπειδὴ μ' εἶδε ἀπρόθυμο,
καὶ σὰ εἰδούλο ἔστριψε καὶ μοῦ ματάειπε:

— Ἀκουσε καλά; Ὑστερὰ ἀπὸ μιά ὥρα
στὸ σιδηρόδρομο!

Κι' ἐφυγε «γκρούπ—γκρούπ—γκρούπ!»
μέσα στὸ χιόνι ἀφίνοντας πίσω του ἀκέραιο σύν-
νεφο ἀπὸ τὸν ἀχνό του.

Ἐνῷ ἐκεῖνος ἐφευγε, χωρὶς νὰ γυρίσῃ πίσω
νὰ ἰδῇ, κι' ἔγινε ἀφαντὸς ἀπὸ μπροστὰ μου,
ἐγὼ ἀκούμπησα στὴ θύρα καὶ ρωτοῦσα μέσα μου
τὸν ἐαυτό μου, ἂν ἀλήθεια ἀκουσα τὰ λόγια
τοῦ Κώστα Καρανίκα τοῦ περέτη τοῦ Τρίγγα,
ἢ ἐπλάσε ὁ νοῦς μου τὸ φάντασμα του, καὶ θὰ
ἔμενα γιὰ πολλὴν ὥρα, συλλογιζόμενος, ἂν δὲ
μ' ἀνάγκαιε τὸ κρῦν νὰ γυρίσω μέσα στὸ σπῆτι.

Ἄμα μπήκα μέσα στὸ σπῆτι καὶ βρέθηκα σιμὰ
στὴ θερμάστρα μου, κατάλαβα ὅλη τὴ γλύκα
τῆς ζέστας, καὶ λογάρισα ὅλην τὴν κακοπέ-
ρεια τοῦ κυνηγιοῦ, μέσα στὰ χιόνια, στὰ λόγ-
γα, στοὺς γκεμούς, στοὺς ἀνθρώπους, στοὺς
κατήφορους καὶ στὴς κακοτοπιές... ἀλλὰ πῶς
ν' ἀποφύγῃ; Τὸ θωροῦσα ντροπὴ νὰ μὴ πάω,
ἐγὼ ποῦ ἤμουν ὀνοματισμένος, ὅτι κυνηγοῦσα
πάντα τοὺς κινδύνους.

Εὐρέθηκα σὲ μιά μεγάλη διβουλιά, ποῦ προ-
τιμοῦσα νὰ τύχαινα ἄρρωστος γιὰ ν' ἀρνηθῶ
μὲ κάποιον δίκιο.

Ἀπὸ τὴ μιά τὴ μεριά μ' ἀγκάλιαζε, σὰν ἡ
ποῖο ἐρωτότροπη καὶ τρυφερὴ ἀγαπητικὴ, ἡ
φωτιὰ τῆς θερμάστρας, ἡ ἡσυχία καὶ τὰ βιβλία
τῆς βιβλιοθήκης μου, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴ με-
ριά μὲ τραβοῦσε ἡ καλὴ συντροφιά ἡ γλύκα
τοῦ κυνηγιοῦ, ποῦ θὰ κάναμαν δυὸ μέρες ψηλά
στὰ βουνὰ τῶν Χασίων, μέσα στὰ χιόνια, κι' ἡ
εὐχαρίστηση ποῦ γεννᾶν οἱ κινδύνου, ὄντας τοὺς
περνᾶει κανένας, καὶ τοὺς θυμᾶται ὕστερα σὰν
ἴνоро καὶ τὰ γλέπει μὲ τὸ νοῦ σὰν εἰκόνα ποῦ
πετάει ψηλὰ στὸ γαλάζιο στῶμα τ' οὐρανοῦ,
σὰν κοπάδι πουλιῶν, ποῦ φεύγουν στὸν ἀγέρα,
σὰν ἄσπρα σύννεφα ψηλὰ καὶ πουπουλένια, ποῦ
ταξιδεύουν στὸ φύσιμα ἀλαφροῦ ἀνέμου, καὶ
πότε ἀναλύονται καὶ χάνονται, πότε ζανασιμ-
γουν καὶ τρέχουν-τρέχουν γοργὰ κι' ἀσυλλο-
γιστα στ' οὐρανοῦ τὰ διάπλατα πέλαγα γιὰ ν'
ἀποχαθοῦν στὸ ἄπειρο. Ἐσκέφτηκα, ἐσκέφτηκα,
ἐσκέφτηκα καὶ πότε ἔρριχνα τὴ ματιά μου στὴ
φωτιὰ τῆς θερμάστρας ποῦ ἀπλωνε μιά γλυκὴ
καὶ ἀσπροκόκκινη φλόγα καὶ ροκανοῦσε τὰ ξηρὰ
ξύλα σιγὰ σιγὰ κρᾶκ... κρᾶκ... κρᾶκ...
σὰν τὸ μικρὸ σκυλάκι ποῦ ροκανάει τὰ κόκκαλα
ποῦ πετοῦν ἀπὸ τὸ τραπέζι, καὶ πότε τὴν ἔρ-
ριχναν στὸ χιόνι ποῦ ἔπεφτε ταπεινὰ-ταπεινὰ
καὶ ἡσυχὰ-ἡσυχὰ, ἀπὸ τὸν οὐρανό, σὰν ἄσπρα
φύλλα ἀπὸ τ' ἀπριλιάτικα ἀνθία σὰν φιλά-φιλά
φτερά ἀπὸ κορμὶ κύκνου ἢ χήνας «φί... φί...
φί...»

Στὸ τέλος ἐνίκησεν ἡ φιλοτιμία, τὸ κυνήγι,
ἡ συντροφιά, τὰ κάλλια τοῦ χειμῶνα, καὶ στὴ
στιγμὴ ἐφόρεσα τὰ χειμωνιάτικα φορέματα τοῦ
κυνηγιοῦ, ζώστηκα τὴ φουσεκοθήκη μου καὶ τὰ
μαχαίρά μου, ἐκρέμασα ζερβιγιά μου ἕνα στρα-
τιωτικὸ παγοῦρι γεμάτο κονιάκι. Καμπά, πῆρα

τὸ ντουφέκι μου παραμάσκαλα, καὶ τὴ στιγμή
ποῦ κλείουσα τὴ θύρα τοῦ σπητιοῦ μου ἔπεσαν
τὰ μάτια μου ψηλὰ ὅτῃ θερμάστρα, καὶ μοῦ
φάνηκε πῶς ἀκουσα τὴ φλόγα τῆς φωτιᾶς νὰ
μοῦ λέν μ' ἀθροπινὴ καὶ ζαστέρη φωνή:

— Τί ζουλοῦς ποῦ εἶσαι καυμένε, νὰ μ' ἀ-
φήσης νὰ σούσω καὶ σὺ νὰ τρέχῃς στ' ἄγρια
βουνά!

Ἐκλείσα τὴ θύρα γρήγορα-γρήγορα, ἀλλ' νὰ
κόψω κάθε κουβέντα μὲ τὴ ζέστα, κατέβηκα
στὴν αὐλὴ, ἀνοίξα τὴν ὁξέθυρα, καὶ βγαίνον-
τας τὴν ἐκλείσα μὲ τὸ κλειδί, κι' ἔκανα τὸ
σταυρὸ μου ἀπὸ συνήθειο ποῦ μῶχαι μένει ἀπὸ
τὰ μικρὰ μου, ὄντας ἤμουν πλείστορο εὐτυχι-
σμένος, ἀπ' ὅ,τι εἶμαι σήμερα, καὶ δὲν γνῶ-
ριζα τὸ ὄνομα τῆς ἐπιστήμης—τῆς ἐπιστήμης
τῆς ψευτικῆς—κι' ὅλαις μου τὲς ἐλπίδες κρε-
μοῦσα στὴ θρησκεία.

Στὴ διαταμμένη ὥρα βρέθηκα στὸ σταθμὸ
τοῦ σιδηροδρόμου, ὅπου ἀντάμωσα κι' ὅλους
τοὺς ἄλλους ποῦ μὲ περίμεναν, καὶ κουβεντιά-
ζοντας ἄλλοι ἔλεγαν πῶς θὰ πάω, κι' ἄλλοι
πῶς ὄχι.

Μπήκαμαν στὸ σιδηρόδρομο, εἶχαμαν καὶ
πέντε σκυλιὰ—λαγωνικά—καὶ σὲ μιά ὥρα ἀπά-
νω κάτω, ἤμασταν στὴν Καλαμπάκα, κι' ἀπὸ
κεῖ σκίζοντας τ' ἄγρια καὶ φοβερὰ βράχια,
ποῦναι χτισμένα τὰ μοναστήρια τῶν Μισσιώ-
ρων, τραβήσαμεν γιὰ τὰ Χασία, φορτωμένοι ὁ
καθένας τὰ χρειζόμενά του, κάππα, φῶρι καὶ
τὰ λοιπά.

Γιὰ νὰ εἶμαι ἀληθεινότερος, λέω ὅτι δὲν ἤ-
μουν ποτέ, οὔτε εἶμαι, καὶ οὔτε θὰ εἶμαι ἔσως
καλὸς κυνηγός. Μ' ἀρέγει τὸ κυνήγι, ἀλλὰ κα-
λίτερα στὸ πιάτο. Δὲν χάνω ποτέ τὸν νοῦ μου
ὅπως τὸν ἔχασαν πολλοί. Δὲν εἶμαι ὅμως καὶ
γιὰ πέταμα ὡς κυνηγός. Ματιάζω καλά τὸ στε-
κομένο σημάδι, ἀλλὰ τὸ τρεχάτο δὲν τὸ πετυ-
χαίνω εὐκόλα—εὐκόλα, γι' αὐτὸ ἀρῶ καὶ ποῦ
ἔχω σκοτώσει ἀγρίμι, πῶτρει, ἢ πουλὶ ποῦ
πέτοῦσε, κι' ὁ λόγος ποῦ προσκαλοῦμαι γιὰ μά-
κρυνά κυνήγια δὲν εἶνε ἄλλος παρὰ ὅτι τρέχω
πολύ, ὅτι κόβω δρόμο, ὅτι ξέρω νὰ βάνω καρ-
τέρια, κι' ὅτι τραγουδοῦ κλέφτικα τραγούδια καὶ
ξέρω νὰ λέω παραμῦθια, τὸ βράδυ ὄντας συμ-
μαζεσμένοι σὲ κανένα ρημοκλήσι ἢ κανένα
εἰρημάντρο.

Ὅλ' τὴν μέρα περπατήσαμεν ἀνηφόρους κα-
τηφόρους, λόγγα, μονοπάτια, κακοτοπιές, νε-
ροσυρμές, καὶ φτάσαμεν στὴν Ἀσπροκκλησιὰ,
ψηλὰ στὰ τούρκικα σῦνορα. Τὸ καλὸ ἦταν ὅτι
τὸ χιόνι δυὸ καὶ τρεῖς πῆγες ἐκεῖ πέρα ἦταν
ξερὸ καὶ μοναχὰ κῆνα δυὸ πιθαμὲς ἦταν σὰν
ἀλευρὶ συμμιγᾶλι. Οἱ στρατιωτικοὶ σταθμοί,
τούρκικοι καὶ ἐλληνικοί, ἦσαν ἔρημοι, γιὰ τὴν
στρατιωτικὴν, ἐνεκα ποῦ κλιώνταν οἱ δρόμοι ἔ-
φυγαν γιὰ τὴν ἀνὲν ἐφευγαν θὰ κινδύνευαν νὰ
πεθάνουν τῆς πείνας. Ἐσταματήσαμεν νωρὶς
ἀκόμα μέσα σ' ἕναν τούρκικο σταθμὸ, ὅπου ἤυ-
ραμεν στεγνὰ ξύλα, καὶ πολὺ ὁμορφο κατοικεῖο,
γιὰ νὰ περάσωμε τὴ βραδυὰ μας. Ἀλήθεια περά-
σαμεν μιά λαμπρὴ νύχτα, γιὰ τὴν ὁ καθενας μας
ἦταν ἱκανὸς νὰ χαλιιάζῃ τοὺς ἄλλους. Ἡ κου-
ρασις μᾶς εἶχε ξεράνει τὰ ποδάρια καὶ τὸ βάρος
τῆς πλάτης.

Φάγαμαν μὲ τόση ὄρεξη ποῦ μόνο σὲ τέτοιες
περίστασες μπορεῖ ν' ἄχῃ κανεὶς, καὶ ζαπλωθή-
καμαν τρώγορα—στὴν ὁμορφὴ φωτιὰ, ποῦ εἶχα-
μαν στήσῃ στὴ μέση τοῦ κατοικεῖο γιὰ νὰ
μποροῦμε νὰ χωροῦμε ὅλοι. Ὑστερὰ ἀπὸ τὸ
φαγητὸ ἀρχίσσαμεν τὰ τραγούδια, ὕστερα ἀπὸ
τὰ τραγούδια τὸ χορὸ καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ χορὸ
βάλαμαν κι' ἄλλὰ ξύλα στὴ φωτιὰ, καὶ στρω-
θήκαμαν κατὰ γῆς. Ὅλιγο κατ' ὀλίγο ἀρχισαν
νὰ βασιλεύουν τὰ μάτια μας, κι' ἕνας μὲ τὸν
ἄλλον κοιμηθήκαμαν, ἔχοντας καὶ ὡς στῶμα,
καὶ ὡς σκεπασμα ὁ καθενας τὴν κάππα του, καὶ
ὡς προσκέφαλο τὸ σακκούλι του. Ἐννοεῖται
πῶς τὰ ποδάρια μᾶς ἔμεναν ἔξω ξεσκεπα, ἀλλὰ
δὲν ἐκρύωναν, γιὰ τὴν φοροῦσαμεν καὶ στὸν ὕπνο
τὰ μακρὰ ποδηματά μας. Ὅλην τὴν νύχτα ἡ
φωτιὰ πάαινε κα ρ μ ο κ α ν ι (καρδονοκαμινός),
γιὰ τὴν πότε ὁ ἕνας καὶ πότε ὁ ἄλλος τὴν σούα-
λούσαμεν καὶ καὶ ρίχναμαν χοντρά ξύλα.

Πωρὸ-πωρὸ, ἀφοῦ πυροθήκαμαν καλά-καλὰ

καὶ προγευθήκαμαν, πῆραμαν τὰ ντουφεκία μας
καὶ τὰ φαρμάκια καὶ ξεκινήσαμεν. Τραβήξα-
μας κατὰ τὸ βασιλεῖο ἡλιοῦ.

Μὴ λησμονήσωμε ὅτι ὁ μῆνας ἐκεῖν' τὴ μέρα
εἶχε 22.

Ὁ καιρὸς ἦταν μαλακὸς καὶ χιονίζε ψηλὰ
ψηλὰ. Ὁ δρόμος ἦταν ἀπάτητος, καὶ ὅσο νὰ
πᾶμε σ' ἕνα μέρος, ποῦ ἔπρεπε ν' ἀνοίξουμε,
καὶ νὰ πιάσῃ ὁ καθενας τὸ δρόμο του, παρῆνα-
μας ὅλοι μαζύ, καὶ μὲ τὴν ἀράδα, πότε ὁ ἕνας
καὶ πότε ὁ ἄλλος μπαίναμαν μπροστὰ, γιὰ νὰ
κόβῃ τὸ δρόμο, μὲ τῆς κλάπες, στὰ ποδάρια.
Ἡ κλάπες εἶνε σὰν νὰ ποῦμε, ἕνα εἶδος τσαρού-
χια τοῦ χιονιοῦ, φοιτισμένα ἀπὸ ζύλο, κι' ἀπὸ
λωρίδες ἀπὸ βωιδότομαρο σὰ μικρὰ τεψιὰ χωρὶς
κρότους. Τὸ χιόνι ἦταν πολὺ καὶ τὸ κυνήγι ὁ-
σκολο στὴν περπατησιὰ, κι' εὐκόλο στὸν τορὶ.

Τ' ἀλάφια καὶ τὰ ζορκάδια βγαίνουν σύντα-
χα στὴ βασκὴ, κι' ἔπρεπε νὰ πείσωμε στὸν τορὶ
τους. Ἀλλὰ, τί βασκὴ θαρῆτε ἔκαναν τὰ καί-
μένα! Ἐσφλουδίζαν τὰ χαμόδενδρα, ἡ ροκανοῦ-
σαν τὰ λειανόκλαδά τους! Περπατήσαμεν ὡς
δυὸ ὥραις δρόμο—δρόμο μὲ χιόνι—ποῦ δὲν ἦταν
καλὰ—καλὰ, οὔτε μιστὲς ὥρας δρόμος, κι' ἡ
κόμη δὲν εἶχαμαν πετύχει ὁμολὴ ἀγρίμιου! Με-
γάλη ἐρημία βασιλεῦσε γύρω μας. Ἄλλο ἀπὸ
μᾶς κι' ἀπὸ τὰ σκυλιὰ μᾶς δὲ φάνταζε. Οὔτε
πετούμενο, οὔτε τετράποδο γιάλιζε πουθενά.

Ὁ Τρίγγας ποῦ ἔκανε τὸν ἀρχηγὸ τοῦ κυνη-
γιοῦ, γιὰ τὴν, ἂν καὶ δὲν ἦταν ἀκόμα 45 χρ-
νῶν, εἶχε σκοτώσει, καθὼς ἔλεγε, 79 γαυροῦ-
νια, μικρὰ μεγάλα, 17 ἀλάφια, 14 λύκους,
καμμιὰ ἑκατὸν πενηνταριά ζορκάδια, κι' ἀλο-
γάριαστα πουλιά, ἀλπίες καὶ λαγούς, ἦταν στὴ
μέση, ἔχοντας ἀπὸ μᾶς τοὺς ἄλλους τρεῖς μπρο-
στὰ καὶ τρεῖς πίσω, μᾶς ἔλεγε ἱστορίες τοῦ κυ-
νηγιοῦ, πῶς στὰ τάδε βουνὸ σκότωσε ἕνα ἀλάφι
ποῦ βῆκε ἑκατὸν εἰκοσι ὀχτώμιση ὀκάδες, ἐξὸν
ἀπὸ τὸ τομάρει του, τὸ κεφάλι του καὶ τὰ κί-
ρατά του, πῶς σὲ ἕν ἄλλο πάλε βουνὸ ἔχασε τὸ
δρόμο καὶ τοὺς συντρόφους του, καὶ κοιμήθηκε
ὅζω στὸ χιόνι, ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἕνα ἔλατο μὲ
τὴν κάππα του μοναχὰ, σὰν νὰ σὲ γλύσῃ ὁ Θεός,
πῶς στὰ τάδε μέρος εἶχε πέσῃ σ' ἕνα λάκκο
μέσα κι' ἔκατσε ἐκεῖ ἔξη ὥραις, κι' ἂν δὲν
ἀπερνοῦσε κατὰ τὴν ἕνας πιστικὸς, ποῦ γύρευε
κάτι γίδια, ποῦχε χαμένα θὰ κοκκάλιαζε μέσα
ἐκεῖ, κι' ἄλλα πολλά. Ἀπάνω στὴν κουβέντα
ἀρχισαν τὰ σκυλιὰ «κλιάφ-κλιάφ-κλιάφ...»
καὶ μαζεῦτικά, σωρὸ σ' ἕνα μέρος. Ἦταν καμ-
μιὰ ἑκατοστὴ δρασκέλες ποῖο μπροστὰ ἀπὸ μᾶς.
Ὁ Τρίγγας ἔκοψε τῆς ἱστορίες καὶ φώναξε γε-
λούμενος.

— Ἀ! ἄ! τσάκισε, τέλος πάντως, ὁ διά-
ολος τὸ ποδάρει του! Μπήκαμαν στὸν τορὶ...
ἀλλὰ σᾶμα δὲ μοῦ πολυαρέγουν τὰ γαυγίσματα
τῶν σκυλιῶν. Δὲ κάνουν δρόμο, καὶ θαρῶ πῶς
ἔχομε μπροστὰ μᾶς λύκους...

Τρέξαμαν ἀπάνω στὰ σκυλιὰ, ποῦ δὲν προ-
χώραγαν, ἀλλὰ ἔκαναν κύκλους σὰν ἀλαφιασμέ-
να, καὶ γλέπομε τορούς ἀπὸ λύκους. Εἶνε ἀπα-
ράλλαχοι σὰν τῶν σκυλιῶν ἀλλὰ ὀλίγο μεγα-
λείτεροι.

— Σὰν πόσοι νᾶναι τὸ κοπάδι τοῦ διαόλου
(εἶπε ἕνας, καὶ κούταξε τί θὰ πῇ ὁ Τρίγγας.)

Ὁ Τρίγγας κούταξε τοὺς τορούς μὲ ἔγνοια
καὶ κουνούσε τὸ κεφάλι του σὰν νὰ μὴ τὸ πί-
στευε.

— Τί λές, ὦρὲ Τρίγγα; (τοῦ εἶπε ἕνας ἄλ-
λος.) Ἐχε πολὺ πρᾶμμα;

— Τί νὰ σᾶς πῶ, βρε παιδίό, (εἶπ' ὁ Τρίγ-
γας ξεκαρῶς). Δὲν εἶμαστε καλά. ἔχομε μπρο-
στὰ μᾶς ἀπάνω ἀπὸ δέκα λύκους. Ἡ ὁμολογία
εἶναι ἔγκαιρη, κι' ἡ λυκοσυντροφία πάει ξε-
γνοιαστὰ κι' ἀργά-ἀργά, σὰ σὲ ζῶδι. Κυντάξ-
τε τῆς πατημασιᾶς πῶς εἶναι ταχτικὴς!...
Σὰν νᾶναι στρατιωτὲς τῆς γραμμῆς, τὸ βιά τοῦ
διαόλου! Καλά, ἂν δὲ βροῦν μπόδιο καὶ τρα-
βήξουν, ἀλλ' ἂν βροῦν καὶ γυρίσουν πίσω...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, μᾶς ἐδεῖχνε
τῆς πατημασιᾶς μὲ τὸ γλῶσσο τοῦ ντουφεκιοῦ
του, σὰν ὁ δάσκαλος τὰ γράμματα στὸ μαυρο-
πίνακα, μὲ τὸ δειχνί.

— Καὶ τί νὰ κάνουμε τὸ λοιπόν; (ῥώτησε
τρίτος τὸν Τρίγγα.)

(ἀπολοῦθε!)